

RÁDIO ZAVOLALO A JÁ RÁD POSLECHL

Jednoho krásného dne přišel kamarád Jarda Linke s tím, že udělal konkurz na rozhlasového hlasatele. Tehdy mě vůbec nenapadlo, že je to pro mě naprosto zlomový okamžik v životě. On totiž svému novému šéfovi, hledajícímu další hlasatele, doporučil i mě. Já se sice tehdy ještě k mikrofonu příliš nehrnul, jenže rozhlas se mi naštěstí ozval sám, prý ať se stavím, a jelikož mi docela zalichotilo, že o mě mají zájem, neodolal jsem a vydal se na svou první návštěvu budovy rozhlasu na Vinohradské třídě č. p. 1409/12, kousek nad Národním muzeem. Tam čekal Vlastimil Strahl, já jsem mu cosi přečetl na magnetofon a odcházel jsem s tím, že mi dají vědět. Už jsem na tu epizodu skoro zapomněl, ale asi po týdnu mi hlas v telefonu sdělil, že mě přijímají do rozhlasu od března 1971 jako externistu. Bylo mi necelých čtyřicet let, ale vůbec jsem netušil, že do rozhlasu budu docházet příštích padesát let – tedy až dodnes. Stálým zaměstnancem jsem se stal asi o rok později, a to s nástupním platem sedmnáct set korun. Nováčky přijímal a první rady jim dával tehdy už bývalý hlasatel, zmíněný Vlastimil Strahl. Pak už jsme se každý učili od toho, koho jsme považovali za svůj vzor. V mém případě to byli třeba Vladimír Fišer, Dalibor Stuchlý, Oldřich Lajčík, a hlavně Richard Honzovič; ten už sice tehdy v rozhlase nebyl, ale pořad to byla velká spíkovská legenda. Taky se o něm vyprávěly v rádiu právem legendy.

Hned napoprvé jsem dostal za úkol moderovat tehdy oblíbený a naživo vysílaný pořad *Kolotoč*, v němž se střídaly bloky hudby a mluveného slova. Tenhle přímo kultovní pořad se vlastně poprvé vysílal už v září 1963 po vzoru programu BBC na prvním programu zvaném Československo, který roku 1970 nahradila stanice Hvězda, a později se přestěhoval na Prahu, dnešní Český rozhlas Dvojka. Podle Karla Mastného přivezla nápad na takovýto typ pořadu Dáša Maxová, která tehdy pracovala v Redakci pro děti a mládež, a když ho náhodně slyšela během nějakého zájezdu do Velké Británie, kde se vysílal pod názvem *Carousel*, ihned se jí zalíbil. Znělka pořadu je pořád stejná a je to skladba, která se opravdu jmenuje *The Boy on Carousel*. U nás si rychle získal oblibu, protože nabízel „chytlavou“ muziku i zajímavé texty, které byly stejně dlouhé jako hudební vstupy, takže pořad měl takřikajíc ideální spád. *Kolotoč* měl jediný nedostatek: potřeboval velké množství autorů dodávajících vhodné texty. Teď hodně předbívám, ale autory textů do *Kolotoče* jsme se po čase stali i my dva s manželkou Jiřinou.

Přiznávám, že před svým prvním vysíláním *Kolotoče* jsem byl dost nervózní, vždyť to byla moje premiéra, a docela jsem se zpotil. V inspekci, jak se tehdy říkalo režii vysílání, seděl Jiří Kratochvíl, můj vrstevník a budoucí kamarád, který se dohodl s hlasatelem Oldřichem Lajčíkem, že mě bez milosti takzvaně hodí do vody, takže hned napoprvé budu na střídačku číst texty s Lajčíkem. A opravdu jsme to tak přečetli a po skončení režisér konstatoval, že to nebylo špatné – jen se tam prý při mých vstupech ozýval podivný šelest. No bodejť by ne, za to mohly papíry s texty, protože se mi hrozně třásly ruce, v nichž jsem je držel.

Mou hlavní pracovní náplní v rozhlase bylo z počátku klasické hlasatelství. Postupně jsem taky dostával samostatné služby